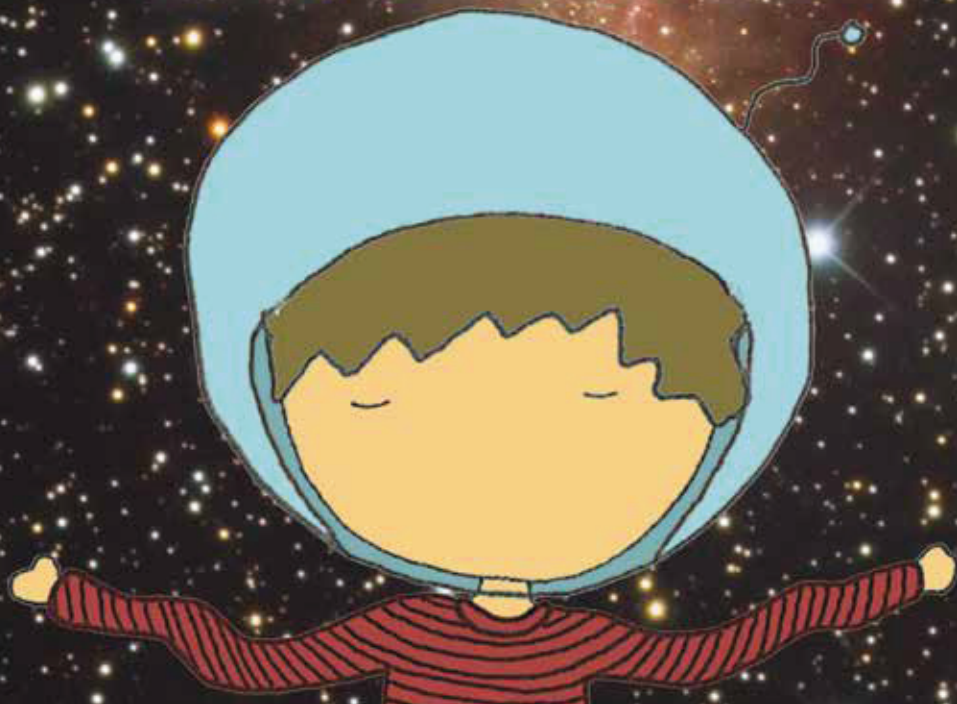

Els viatges de l'Àlbert

*Aquesta és la història d'un noi que busca refugi i protecció
fugint cap al cel.*

No està permesa la reproducció total o parcial d'aquesta publicació sense el consentiment previ i per escrit dels autors i de Creu Roja a Catalunya.

Tots els drets reservats.

Autora text: Teresa Bajona

Autora il·lustracions: Aurora Serra, amb la col·laboració d'Arnau Aloy

Dipòsit legal: B 12874-2016

© Creu Roja, 2016

Reimpresió: 2023

Edita: Creu Roja

C. Joan d'Àustria, 120-124 - 08018 Barcelona

Imprès per: Digital Copy Shop

ELS VIATGES DE L'ALBERT

Autora:
Teresa Bajona

Traducció:
Aurora Serra,
amb la col·laboració d'Arnau Aloy

L'Albert s'havia enlairat sense incidències. La seva ment tornava a estar en òrbita cap al planeta Mart. Quan hi arribava, se sentia alliberat, però incòmode: a *Mart* fa fred i s'hi sent sol.

Cada vegada podia enlairar-se amb més facilitat i rapidesa. En aquesta ocasió havia emprès el viatge quan l'acollidor li estava preguntant per què s'havia tornat a deixar la jaqueta ves a saber on.

Tornava a estar atrapat entre la certesa de no portar la jaqueta i l'absolut desconeixement de què n'havia fet, com tantes vegades li havia passat.

L'acollidor feia esforços per no perdre la paciència i els estreps, mentre el noi d'11 anys que havien acollit la seva dona i ell, ja en feia 3, improvisava maldestrament excuses poc creïbles.

Amb dos mesos, era la quarta jaqueta que li desaparegui a l'Albert, això sense comptar totes les altres coses que havia anat perdent o oblidant-se en algun lloc al llarg d'aquells 3 anys, ni les vegades que els acollidors havien estat patint perquè no sabien on era, i és que no s'havia recordat de dir que arribaria més tard.

L'Albert s'adonava que li tornava a passar. Sense pretendre-ho i sense entendre res, estava tornant a treure de polleguera l'acollidor, a qui ella estimava i volia fer content.

De fet, s'havia passat la vida volent fer content tothom i no se n'acabava de sortir. *Mart* era el seu refugi, desolat però sense exigències.

Els seus pares s'havien separat quan ell tenia tres anys. Després, havia viscut primer amb la mare, uns dos anys més, i després amb el pare, un any. Van ser anys difícils. Els seus pares tenien moltes dificultats per comprendre les seves necessitats i per donar-hi resposta, i no van poder protegir-lo ni cuidar-lo.

L'estimaven a la seva manera. L'única que coneixien per les seves experiències. Provenents de famílies amb moltes mancances, amb problemes d'addicció, d'autocontrol... ells també haurien necessitat algú que els protegís i cuidés en el seu moment.

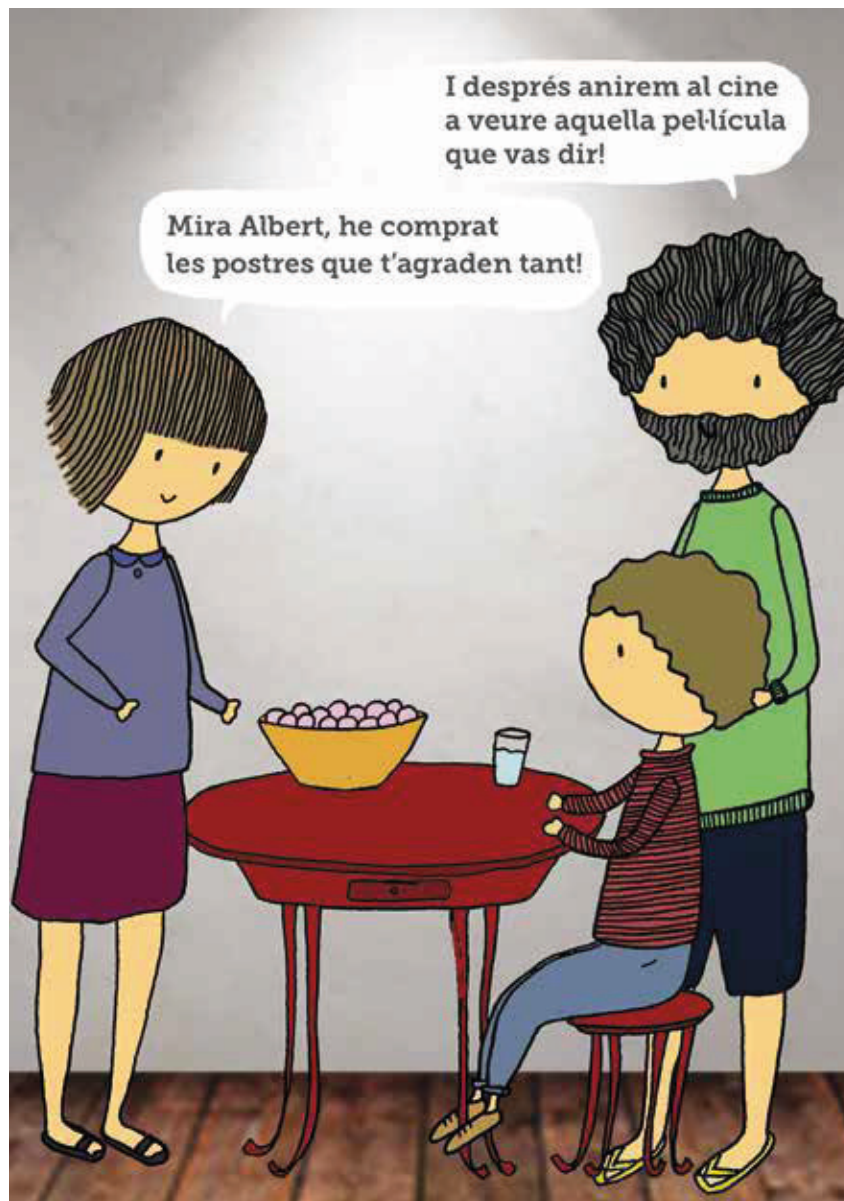
L'Albert va anar a viure a una residència amb altres nens i nenes, quan tenia 6 anys, a l'espera d'una família d'adopció que no va arribar mai.

Els seus pares van lluitar per ell, però, d'alguna manera, es van equivocar de bàndol. I és que les seves pròpies dificultats no els van permetre deixar-se ajudar. De fet, ratlla l'impossible pensar que qui et vol ajudar t'està dient que no pots cuidar el teu fill. Era massa tard.

El jutge va resoldre que el millor per a l'Albert era que el cuidés una família d'acollida.

L'Albert va viure dos anys a la residència. El pare i la mare tenien visites amb ell. No sempre hi anaven. Estava molt content de veure'ls i quedava del tot abatut quan no assistien a la cita.

Els seus viatges a Mart van començar aleshores. Allà ningú no el decebia.

Sense saber-ho, l'Albert va començar a creure que no era digne que l'estimessin i que s'ho havia de guanyar, però no sabia com fer-ho.

Al cap de 8 anys va anar a viure amb una família d'acollida. Estava il·lusionat i delerós per agradar a tothom. Finalment, tindria una família, sense perdre la seva, perquè continuaria veient els seus pares.

Però la seva por de sentir-se abandonat novament era tan gran que, a poc a poc, va anar adoptant el rol que li correspon a tot bon viatger amb destí a Mart: el d'astronauta.

Tot s'ho mirava com si flotés en la ingravidesa i com si no entengués res. Acceptava afalacs i renys amb el mateix posat. Intentava esquivar les queixes pels seus oblits amb excuses de mal pagador. No prenia iniciatives per no equivocar-se i sempre seguia els altres, grans i petits, en tot el que proposessin, fos el que fos.

I els altres el tenien per mentider.

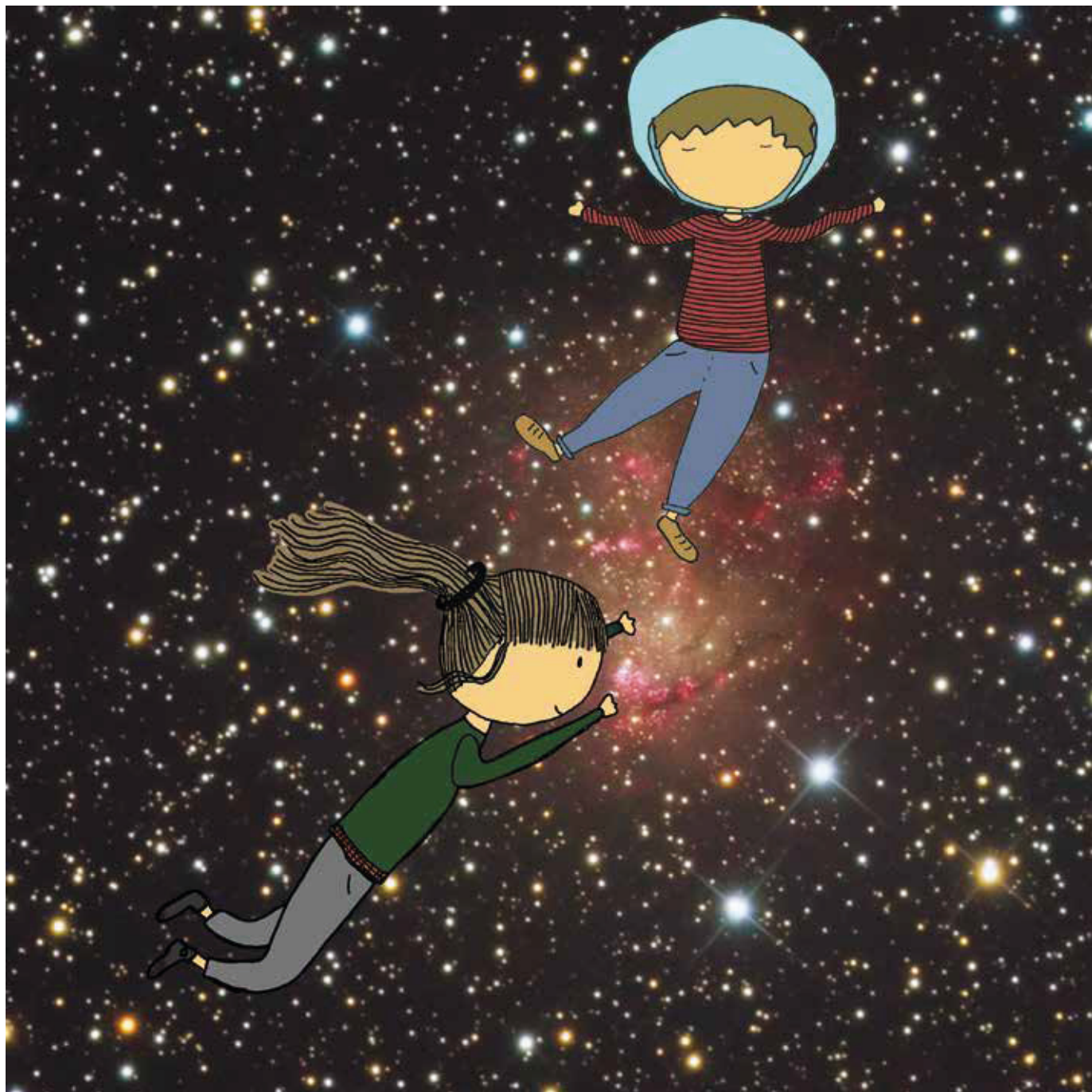
D'aquesta manera es protegia per no patir novament el sentiment de no haver estat a l'altura, de decebre l'altre, d'equivocar-se...

Semblava inútil, però, i és que a mesura que passava el temps, els acollidors el veien cada vegada més lluny. Ells també van començar a mirar-se'l sense entendre res i a veure'l com un marcià.

L'Albert se sentia emocionalment paralitzat i cada nou desengany reactivava la seva por i angouxa de no ser estimat, però el seu posat no ho donava a entendre. Havia après a amagar les expressions d'estrès als altres. Secretament, però, el seu cos s'alterava (el cor se li accelerava, li costava respirar...), la seva ment es desendreçava (no es recordava de les coses, perdia el sentit de l'humor, tant li feia el fred o la calor...) i les seves emocions el col·lapsaven (de manera invisible sentia angouxa, enuig, frustració...).

Els intents sovintejats dels acollidors per demostrar a l'Albert que les mentides no el portaven enlloc i que la raó la tenien ells, feia durar més els seus viatges a Mart.

La convivència es deteriorava inexorablement i els acollidors es van adonar que podia trencar-se.

Van ser conscients que necessitaven un traductor (el marcià és un llenguatge difícil d'entendre) i van acceptar ajuda.

Els professionals de l'acolliment coneixen prou bé que hi ha molts nois i noies que decideixen viatjar a altres planetes i que, sense pretendre-ho, acaben expressant-se en llenguatges que són aliens per a qui ha tingut la sort de no patir l'abandonament.

Lentament, però sense aturador, els acollidors van anar entenent el llenguatge marcià i van poder ajudar l'Albert a expressar-se d'una manera més entenedora.

Ara, l'Albert cada vegada viatja menys a Mart i ja fa mesos que no perd jaquetes. Ha deixat el paper d'astronauta pel de noi d'11 anys que pot mostrar la seva disconformitat amb els acol·lidors, i també el seu afecte, sense patir, i ha començat a sentir-se mereixedor de ser estimat com qualsevol altre noi.

Voldríem agrair la col·laboració desinteressada de totes aquelles persones
que han fet possible que aquest conte vegi la llum:

A la Teresa Bajona,
que hi ha posat les paraules.

A l'Aurora Serra
que n'ha dibuixat els personatges

i a l'Arnau Aloy,
que hi ha col·laborat.

Aquest conte forma part de la col·lecció “CONTES D’ANAR I TORNAR”
que han estat pensats, sobretot, per a tots aquells nens i nenes
a qui els han dolgut els pares.

Acolliment Familiar

L'experiència de pertànyer a dues famílies

acollimentfamiliar.org

Amb el suport de

Amb càrrec a l'assignació del 0,7 % de l'IRPF

**FOMENT DELS
ACOLLIMENTS
FAMILIARS**